

povolán rozhodnouti soud. Žalobkyně neuvedla podle § 226 c. ř. s. v odporu podle § 37 ex. ř., který je žalobou, jednotlivě, stručně a úplně skutkové okolnosti, na které svůj žalobní nárok zakládá, tak že nelze posouditi, zda jest její žalobní návrh odůvodněn.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest sice pravda, že podle § 396 c. ř. s. jest v případě tam uvedeném, pokládati za pravdivé jen přednesení dostavivší se strany o »skutkových okolnostech« ku předmětu právní rozepře se vztahujících, nelze však souhlasiti s odvolacím soudem, že přednes v žalobě, že žalobkyně jest vlastníci zabavených předmětů, nebyl přednesem o skutkových okolnostech, neboť jest tím tvrzena právní skutečnost, že zabavené předměty patří žalobkyni, již bylo proto za ostatních podmínek § 396 c. s. ř. pokládati za pravdivou, aniž bylo třeba, by žalobkyně v žalobě tvrdila také ještě právní důvod nabytí a způsob nabývací. Jelikož vlastnické právo žalobkyně ku předmětům exekucí dotčeným nedopouštělo výkon exekuce, o jejíž nepřipustnost bylo žalováno, právem vyhověl první soud návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání, ana žalovaná strana zmeškala první rok.

Čís. 11878.

Ustanovením § 5 odst. (3) zákona ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n. nebylo členům obecního zastupitelstva (komise) odňato oprávnění zastupovati obec ve sporech, nýbrž bylo jen vysloveno, že se tak smí státi jen za náhradu hotových výloh.

Posouditi otázku, zda je tu podle návrhu obecní rady »výjimečný případ«, pro který bylo lze podle poslední věty uvedeného zákonného ustanovení povolití úchylku od oné zásady, přísluší po rozumu zákona jen dozorčímu úřadu v tomto zákoně označenému. Nabylo-li rozhodnutí dozorčího úřadu o této otázce právní moci, stalo se závazným i pro soud.

Dozorčím úřadem podle třetího odstavce § 5 zákona čís. 76/1919 sb. z. a n. jest ve Slezsku úřad podle § 86 obecního zřízení pro Slezsko. Od tohoto úřadu jest rozlišovati dohlédací úřad, uvedený v § 22 zákona čís. 76/1919 sb. z. a n., kterým jest úřad (státní správa) podle § 91 obecního zřízení pro Slezsko, a který dohlíží i k tomu, zda obec, dbajíc předpisu § 5 zákona čís. 76/1919 sb. z. a n. učinila návrh k dozorčímu úřadu, aby povolil výjimečně úchylku od zásad vyslovených v třetím odstavci § 5 tohoto zákona.

Vztahuje-li se úchylka povolená dozorčím úřadem ve smyslu poslední věty třetího odstavce § 5 zákona čís. 76/1919 sb. z. a n. na celý spor, má právní zástupce nárok i na odměnu za právnické práce nikoliv teprve ode dne, kdy se povolení stalo platným, nýbrž již od počátku sporu, pro nějž bylo povolení uděleno.

Žalobce, advokát, byl členem zastupitelstva města B. ve Slezsku. Správní komise tohoto města podala dne 27. března 1926 žádost na zemskou správní komisi v Opavě, by bylo výjimečně povoleno žalobci jako nově zvolenému členu zastupitelstva zastupovati obec ve sporu Ck I 361/25 a to ve smyslu § 5 odst. (3) zákona ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n. Zemská správní komise pro Slezsko vyřídila tuto žádost výměrem ze dne 12. dubna 1926 v tom smyslu, že ve smyslu § 5 cit. zákona povolila, by žalobce jako člen obecního zastupitelstva v B. obec v jejím sporu Ck I 361/25 zastupoval, předpokládajíc, že budoucí obecní rada s tímto zastupováním bude souhlasiti. Skutečně projevila městská rada B. dne 27. května 1926 s tímto zastupováním souhlas. Spor Ck I 361/25 obec B. prosoudila. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na obci B. zaplacení palmare 47.621 Kč 10 h. Procesní soud první stolice uznal žalovanou obec povinnou zaplatiti žalobci 31.844 Kč. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalované obce, vyhověl však odvolání žalobce a přisoudil mu celkem 33.323 Kč, a uvedl ke konci důvodů: Nelze ani souhlasiti s názorem odvolatelky, že by žalobci příslušel žalobní nárok teprve od 27. května 1926, ano se udělení povolení stalo teprve tímto dnem platné, poněvadž výměr zemské správní komise ze dne 12. dubna 1926 se vztahoval na celý spor od jeho počátku a jeho schválení městskou radou ze dne 27. května 1926 nepůsobilo ex nunc, nýbrž ex tunc.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované obce.

Důvody:

Především jest se zabývati dovolacím důvodem podle § 503 čís. 4. Žalovaná hájí i v dovolání stanovisko, které uplatňovala za sporu v první i v druhé stolici, že žalobce není oprávněn podle § 5 zákona čís. 76 z roku 1919 sb. z. a n. žádati na žalované zaplacení honoráře za zastupování, nýbrž že má jen nárok na náhradu hotových výloh, a to proto, že prý ve sporu Ck I 361/25 nešlo o případ výjimečný podle § 5 odst. (3) poslední věta řečeného zákona, že žalobcem to nebylo ani tvrzeno, ani dokázáno, a že v povolení, uděleném Zemskou správní komisí pro Slezsko nebylo též vysloveno, že jde o výjimečný případ, ač by se tak muselo státi výslovně, a posléze, že povolení úchytky od zásad, vyslovených v odstavci (3) § 5 uvedeného zákona nebylo uděleno příslušným úřadem politickým, jímž prý byla okresní politická správa v F. nebo zemská správa politická v Opavě, nikoliv zemská správní komise pro Slezsko v Opavě. Leč názor žalované, který uplatňuje takto pod dovolacím důvodem § 503 čís. 4 c. s. ř., jest mylný. Při rozboru tohoto dovolacího důvodu vycházeti jest ze skutkového zjištění prvního soudu převzatého odvolacím soudem, jímž jest vázán i dovolací soud, ano nebylo dovoláním ani napadeno. Podle zjištění nižších soudů měla se věc takto: Správní komise města B. podala dne 27. března 1926 žádost na zemskou správní komisi v Opavě, by bylo výjimečně povoleno žalobci, nově zvolenému členu zastupitelstva B., zastupovati obec ve sporu Ck I 361/25 a to ve smyslu § 5 odst. (3) zák. čís. 76 z roku 1919 sb. z. a n. Zemská správní komise pro Slezsko vyřídila tuto žádost výměrem ze

dne 12. dubna 1926 tím, že ve smyslu § 5 onoho zákona povolila, by žalobce, člen obecního zastupitelstva B., zastupoval obec v jejím sporu Ck I 361/25 v předpokladu, že budoucí obecní rada bude souhlasiti s tímto zastupováním. Městská rada v B. skutečně souhlasila s tímto zastupováním usnesením ze dne 27. května 1926. Upírajíc za tohoto skutkového stavu věci žalobnímu nároku oprávněnost, hájí žalovaná názor spočívající zřejmě na mylném výkladu ustanovení § 5 odst. (3) řečeného zákona. Tímto ustanovením nebylo členům zastupitelstva (komise) odňato oprávnění zastupovati obec ve sporech, nýbrž bylo jím jen vysloveno, že se tak smí státi jen za náhradu hotových výloh. Má tudíž právní zástupce advokát, který jest členem zastupitelstva nebo komise, zastupuje obec v jejím sporu, jen nárok na náhradu hotových výloh, nemá však nárok na odměnu za právnické práce, konané ve sporu pro zmocnitele, na kterou má jinak nárok podle § 17 advok. řádu a § 1152 obč. zák. Od této zásady, která jest pravidlem, může podle zákona povolití úchylku dozorčí úřad ve výjimečných případech k návrhu obecní rady. Posouditi otázku, zda je tu podle návrhu obecní rady výjimečný případ, pro který by bylo lze povolití úchylku od oné zásady, přísluší po rozumu zákona jen dozorčímu úřadu v uvedeném zákonu označenému. Nabýlo-li tudíž rozhodnutí dozorčího úřadu o této otázce právní moci, jakž jest tomu v souzeném případě, neboť opak nebyl ani tvrzen, stalo se rozhodnutí závazným i pro soud, který není oprávněn je přezkoumávati. Tím pozbývá všelikého významu i výtka, uplatňovaná dovoláním pod dovolacím důvodem § 503 čis. 2 c. ř. s. z důvodu, že prý jest řízení odvolacího soudu vadným, an nepřezkoumával, zda a proč jest spor Ck I 361/25 výjimečným případem, pro který bylo uděleno povolení podle § 5 odst. (3) uved. zákona. Pokud jde o otázku, který úřad je podle uved. zákona příslušným dozorčím úřadem, souhlasiti ještě s odvolacím soudem, že se dozorčím úřadem uvedeným v odst. (3) § 5 zák. čis. 76 z roku 1919 sb. z. a n., míní úřad podle § 86 obecního zřízení pro Slezsko (zákon ze dne 15. února 1863 čis. 17 ř. zák. a čl. VIII. zákona ze dne 5. března 1862, čis. 18 ř. zák.), neboť jemu náleží dohlížeti k tomu, by se kmenové jmění zachovalo obcím neztenčené. Úřadem tím byla v době, kdy bylo uděleno povolení shora zmíněné, zemská správní komise pro Slezsko. Od tohoto úřadu jest ovšem rozlišovati dohlédací úřad uvedený v § 22 zák. čis. 76 z roku 1919 sb. z. a n., kterým se míní úřad (státní správa) podle § 91 zákona o obec. zřízení pro Slezsko. Tomuto úřadu ovšem přísluší vykonávati právo dohlédací k obcím, by nevybočovaly z mezí své působnosti a nečinily nic, co by bylo proti zákonům, což značí také, že státní správa dohlíží i k tomu, dbá-li obec předpisu § 5 uvedeného zákona a učinila-li proto návrh k dozorčímu úřadu, by povolil výjimečně úchylku od zásad vyslovených v odst. (3) § 5 uved. zákona. Bylo-li tudíž povolení uděleno příslušným dozorčím úřadem, jak jest tomu v souzeném případě, byl žalobce oprávněn požadovati na žalované obci náhradu i za práce právnické, konané pro ni ve sporu. I otázku, zda udělené povolení působilo právně ex tunc, posoudil odvolací soud správně a stačí dovolatelku odkázati na jeho důvody.